

“Küçük Sözler”in filmi nasıl doğdu ve çekildi?

Risale-i Nur eserlerinden etkilenerek “Benim Küçük Sözlerim” isimli bir film çeken Yönetmen Bekir Bülbul, “Ben Risale-i Nurları okuduğumda büyük bir şok ve hayranlık yaşadım. Risale-i Nurlar bir cevher. Yani bir hakikat, bir cevher var elimizde ve farkında değiliz. (Yabancılar) Ve onlar fark ediyorlar bunu” diyor.

RÖPORTAJ: FARUK ÇAKIR – SÜREYYA NUR İŞLER

cakir@yeniasya.com.tr – sureyyanurisler@yeniasya.com.tr

“Benim Küçük Sözlerim” filminin yönetmeni Bekir Bülbul ile Risale-i Nurlar’dan beslenerek çektikleri ve uluslararası film festivallerinde ödüller alan filmi üzerine konuştuk. 1985 yılında Konya’nın Beyşehir ilçesinde doğan Bekir Bülbul, Sakarya Üniversitesi Bilgisayar Sistemleri bölümünden mezun olduktan sonra İstanbul Haliç Üniversitesi Tiyatro Bölümünde Yüksek Lisansını yapmış. Ayrıca çeşitli özel tiyatrolarda profesyonel olarak oyunculuk yapan Bülbul, “Benim Küçük Sözlerim”, “Bulgur Değirmeni” ve “Bir Tutam Karanfil” isimli filmlerin yönetmeni. Bülbul, eşiyile birlikte birçok ulusal ve uluslararası film festivallerinde ödüller aldı.

Sinema sektörüne nasıl geçiş yaptığınızı? Bu işe ilk adımı nasıl attınız, süreci biraz anlatır mısınız?

İlk belgeseli 2016’da yılında ‘Bulgur Değirmeni’ filmini çektim. Hüyük’te 85-90 yaşlarındaki ihtiyarlara ölümü, ölümden sonrasını, hayatın gidişine dair sorular sormuştum. İlk uzun metrajlı “Benim Küçük Sözlerim” isimli filmimi de 2017’de çektik, 2018’de piyasaya çıktı. Eşimle beraber Bediüzzaman Said Nursi’nin “Küçük Sözler” eserindeki hikâyelerden ve kendi anılarımdan yola çıkarak bir festival filmi yaptık. Tabi sinemada bu işler nasıl yürüyor, fon bulma süreçleri vs. hiç bilmiyorduk. Sadece çekmek için bir niyetimiz vardı ve çekmek için ne yapabiliriz, nasıl yola çıkabiliriz diye aklımızda parlak bir fikir geldi. O sene eşimle evlenecektik. Eşya almak yerine düğün takılarını filme yatıralım dedik. Dolayısıyla düğün takılarıyla bir film çekmiş olduk. Daha sonra burada Nazif Tunç hocalarımızdan da destek alarak filmin montajını yaptık ve filmi tamamladık. Bundan sonrasında da festival sürecinin nasıl gideceğinden emin değildik. İstanbul Film Festivalinde ilk defa en iyi film ödülü için yarıştık. Ödül alamadık sadece yarıştık. Böylelikle açılış yapmış olduk. Türkiye’de şansımız bu konuda hiç açık olmadı. Türkiye’deki festivallerde hiç yer alamadık, ön jüriden geçemedik. Bu yüzden Türkiye’de çok bilinmiyoruz. Ardından da farklı ülkelere gitmeye başladık.

‘Benim Küçük Sözlerim’ filminizden biraz bahsedebilir misiniz? Film nasıl ortaya çıktı? Bu isme nasıl karar verdiniz?

Konya’nın Beyşehir gölüne 30 km uzaklıktaki dağın yamacındaki bir köyde doğdum. Köyümüzden göl çok muntazam görünüyor. Ve bizim hep ‘Bir gün gitsek de gölde yüzsek’ diye bir çocukluk hayalimiz vardı. Bir gün 3 arkadaş hazırlıksız, bir an göle gitmeye çalıştık. Ve gittiğimizde büyük bir hayal kırıklığına uğradık. Uzaktan o kadar muntazam görünen o efsunlu göl, bir baktık ki bir çamur deryasından başka bir şey değil. Bataklık, giremiyoruz içine, girsek çıkamıyoruz. Yıllar

sonra aklıma geldi bu anımız. Ve Üstad Bediüzzaman'ın da bir sözü vardır ya; "Bu dünya bir çöldür, inanın acı ve fakrı nihayetsizdir" gibi... Bu sözü, tıpkı çocuklukta o yolculuğuma benzettim. Ardından da 'Küçük Sözler'deki hikâyelerden de besleyerek böyle bir uzun metraj film yaptık. Film sadece çocukların göle gitmelerini ve gelmelerini baz alıyor. Büyük aksiyonları olmayan minimal bir hikâyeydi. Küçük Sözler'i o kadar çok benimsemiştim ki ve benim hikâyemle de örtüştüğü için 'Benim Küçük Sözlerim' olsun diye öyle bir niyetle ismini kendimiz koyduk. Babam da bunun üzerine filmde etkilenecek, 'Benim Küçük Sözlerim' diye bir şiir yazdı.

Film nasıl bir ses getirdi? Katıldığınız festivallerde beklentilerinizi karşıladı mı?

Çok enteresan tepkiler aldık. Ben hiç bu kadar rağbet olacağını ummuyordum. Türkiye'den zaten çok bir şey göremedik. Ön jüriler belli bir kesimin elinde, manevi içeriği olan filmler eleniyor. Türkiye'deki festivallerin hepsinden elendik. Ama yurtdışında, Güney Kore'de, Kosova'da bize 'En iyi film ödülü' verildi. Yani Güney Kore'de Ateizmin en yüksek olduğu mecrada en iyi film ödülü aldık. Daha enteresani İtalya'da bizzat Vatikan'ın düzenlenmiş olduğu Dünya Dinleri Film Festivaline başvurduk ve rakiplerimiz o kadar güçlüydü ki Siyonist filmleri, Hıristiyan filmleri, çok güçlü projeler var ve çok güçlü bütçelerle oluşturulmuş filmler vardı. Ve bizimkisi ise çok küçük bütçeli, minimal bir şekilde hazırlanmış Said Nursi'nin eserinden etkilenen küçük bir hikâyeydi. İşin açıkçası hiç ümidimiz yoktu. Ve en iyi film ödülünü verdiler. Çok hayret ettik. Türkiye'de sinemalara sokamadık, İtalya'da sinemalara girdi. Hiç beklemiyorken yurt dışında enteresan bir ilgi gördük. Biz bu kadar ülke gezdikten ve ödül aldıktan sonra TRT'nin ilgisi çektik. TRT hemen filmimizi aldı ve peyderpey yayınlamaya başladı. Şuan TRT2 iki üç ayda bir yayınlıyor. Çok şükür en azından orada bir gösteri şansı bulduk. Yoksa filmi Türkiye'de hiçbir seyirciye gösteremedik.

Filminiz Sırp bir profesörün Risale-i Nur'ları tanınmasına vesile olmuş. Sonrasında neler oldu? Bu süreci biraz anlatabilir misiniz?

Bu film birçok ödül aldıktan sonra İran'daki bir festivalde jüri üyesi olarak çağırıldılar ve orada sinema alanında 75 yaşında Sırbistanlı bir profesörle tanıştım. Ve benden filmi istedi. İzledikten sonra nereden esinlendiğimi sordu. Ben de İngilizce olarak basılan '23. Söz'ü gönderdim. Arkasından bana 'Bunun daha fazlası var mı?' diye mesaj attı. Ben de ona Sırpça Risale-i Nur Külliyyatı gönderdim. Çok memnun oldu.

Filmin uluslararası camiada bu kadar ilgi görmesini neye bağlıyorsunuz?

Ben bunu şuna bağlıyorum; aslında benim durumuma benziyor. Yani babamın Risale-i Nur okumasına rağmen benim onu bir önyargıyla bir tarafa attığımı yıllar, sonra gafil kafayla fark ettikten sonraki durumuma benziyor. Yani sanki biz Türkiye olarak da böyleyiz. Çünkü yurt dışında kime gitsem filmi beğeniyor, arkasından kitapları merak ediyor. Bu arada kitapları da dağıttım oralarda. Ve ardından benden külliyyat istediler. Daha sonra buradan kaç kişiye külliyyat gönderdim. Risale-i Nurlar bir cevher. Yani bir hakikat, bir cevher var elimizde ve farkında değiliz. Ve onlar fark ediyorlar bunu."

Peki, sizin Risale-i Nurlarla tanışmanız nasıl oldu. Filmlerinizi vasıtasıyla Risale-i Nurlar hakkında neler söylemek istersiniz?

Babam eskiden beri Risale-i Nurları okur. Fakat ben çok uzaktım, mesafeliydim. Sonrasında babamın okuduğu kitapları merak ettim ve babam ne okuyor diye sordum. Ve ben de okuduğumda büyük bir şok ve hayranlık yaşadım. Bilmediğim bir mecrada bu kadar derinlik görmem beni büyük bir şekilde etkiledi. O sıralarda sanatla da iştigal ediyordum. Ve dinle ilgili namaz kılmak, oruç tutmak, her şeyi Allah yarattı gibi birkaç bilgimiz vardı. Ve bu tatmin etmiyordu. Yani biraz ezberden bilgi gibi geliyor ve sığ kalıyordu. Aklımızda dolaşan sorulara da cevap vermiyor bu bilgiler. Ve 25-30'lu yaşlardan sonra insan var oluşu araştırmaya başlıyor. Neden akli ve bilinçli varlıklar olarak bu dünyaya gönderilmiş diye sorgularken sağı solu araştırıyorsunuz. Şamanizm'den Budizm'e kadar her şeyi araştırmış birisiyim. Tabii Risale-i Nur'ların dili de biraz farklı olduğu için gerçekten anlamak zordu. Fakat telefon uygulamaları sayesinde kelimelerin anlamlarını görmek kolaylık sağlıyor. Bu beni çok besledi. Okumaya başladım ve okudukça ilgilimi çekti. Ve gerçek hakikatin özünün bu olduğunu fark ettim. Ve bundan herkesin haberdar olması gerektiğine karar verdim. Ben her okuduğumda Bediüzzaman'ın sinemaya sürekli atıfta bulunduğunu ve sinemaya muhtemelen ki gelecekte bununla ilgili bir şeyler yapılacağına vurgu yapıyor, ben hissettiğim için böyle söylüyorum. Ki her zaman bir atıfta bulunuyor; 'sinema

perdesi gibi' diyor ve kendisi de bizzat sinemaya gitmiş ve tefekkür etmiş. Dolayısıyla hikâyelerinin de böyle sinemasal bir anlatımı var. Dolayısıyla en uygun bir mecra ve çok bakir bir alan sinemayla Risale-i Nur bende beraber neşvünema buldu. Şimdi yeni filmimi çekeceğim. Yine Risale-i Nurdan beslenerek oluşturduğum bir hikâye.

Nurlar perspektifinde yeni filmler çekeceğiniz haberini verdiniz. Yeni filminizden de biraz bahseder misiniz? Nasıl bir film geliyor?

Risale-i Nurlar beni hem sanatsal olarak hem var oluşsal olarak, felsefik olarak her konuda besliyor. Şuan "Bir Tutam Karanfil" isminde bir film hazırlıyorum. Bu film de de eşinin cesedini ülkesine götürmeye çalışan bir mültecisinin hikâyesini anlatıyor. Şuan senaryo aşamasında ve hem Kültür Bakanlığı'ndan hem TRT'den, birçok festivalden 'senaryo' ödül aldı. İnşallah filmi Aralık'ta çekmeye başlayacağız.

Son olarak eklemek istediniz husus var mı?

Eşimle beraber yürütüyoruz işi, senaryoları beraber yazıyor, beraber sete çıkıyoruz. O da evlendikten sonra tesettüre girdi. Biz böyle bir hayırlı yol aldık inşallah dua edin Allah muvaffak etsin. Gazetenizden, Yeni Asya'dan haberdarım. Babam da okurdu. Küçükken eve Yeni Asya gazetesi geldiğini hatırlıyorum. Can kardeş dergisi vardı onun da geldiğini hatırlıyorum. Küçükken Can Kardeş'i de okurdum.